

Arrest

nr. 72 810 van 6 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011, tweede en derde verzoekende partij in eigen naam en als wettige vertegenwoordiger van hun minderjarige dochter X.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. RIAD, loco advocaat J. TIELEMAN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. 1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, X en X en hun minderjarige dochter X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 juli 2009 en hebben zich vluchteling verklaard op 28 juli 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 2 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 27 mei 2010.

1.3. Op 29 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 30 september 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande K. S. S.

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren op 13/4/1974 in het dorp Kohi in het district Shinwar van de provincie Nangarhar. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw familie naar de wijk Pozako Mandawi in de stad Jalalabad. U trouwde met K.(...) J.(...) S.(...) (O.V. 6.466.955) op 06/03/2002. Samen kregen jullie een dochter. Zestien jaar geleden eiste H.(...) D.(...) M.(...), de broer van de toenmalige gouverneur van Nangarhar, uw huis op. Nadat jullie samen met een vertegenwoordiging van uw gemeenschap contact hadden opgenomen met zijn broer H.(...) Q.(...), bood hij uw vader een sobere 17 lakh qaldar aan voor het huis. Onder druk nam uw vader dit bod aan. Drie dagen later kwamen mannen van H.(...) Q.(...) en H.(...) D.(...) M.(...) hun goederen in uw huis afzetten. U vertelde hen dat ze te vroeg kwamen en verzette zich tegen hen. Het kwam tot een ruzie waarbij uw moeder gewond raakte. Omdat u door de mannen van H.(...) Q.(...) en H.(...) D.(...) M.(...) met de dood bedreigd werd, trok u met uw familie in bij uw toekomstige schoonvader en verliet u het huis slechts op zeldzame momenten. Toen H.(...) D.(...) M.(...) te weten kwam dat zijn broer betaald had voor het huis dat hij had opgeëist, besloot hij uw familie een maandelijkse taks van 25.000 afghani op te leggen. Toen uw vader twee en een half jaar geleden de taks niet kon betalen werd hij mishandeld. U kwam tussenbeide en verwondde een van de aanvallers. Daarop besloten jullie het huis van uw schoonvader te verlaten en in de dharamsal (tempel) te gaan wonen. Twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader gedood en een week later werd ook uw broer vermoord. U verliet samen met uw moeder en vrouw Jalalabad op 19 sarathan 1388 (10 juli 2009) om op 28 juli 2009, een dag na uw aankomst in België, asiel aan te vragen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u drie taskaras, twee oproepingsbrieven en vier foto's neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat er aan uw verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Zo vertelt u dat u zestien jaar lang het huis van uw schoonvader nauwelijks kon verlaten. Slechts af en toe ging u vermomd de straat op om uw vader in zijn winkel van eten te voorzien, zo zegt u (CGVS p.3,4). Gezien de door u geschetste levensomstandigheden (u verklaart zestien jaar lang vrijwel steeds binnenshuis te zijn gebleven) kan van u geen grondige kennis van uw omgeving of Jalalabad verwacht worden. Echter, er dient in casu te worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen waarom u zestien jaar lang zou zijn binnengebleven noch over uw levensomstandigheden in Afghanistan. Dit roept twijfels op omtrent uw achtergrond en herkomst.

U verklaart dat u tot een ondergedoken leven werd gedwongen door uw vrees voor vervolging vanwege H.(...) Q.(...), H.(...) D.(...) M.(...) en hun mannen. Aan uw vrees voor deze personen kan gezien verschillende ontoereikende verklaringen echter geen geloof worden gehecht. Dit is een zeer belangrijke vaststelling aangezien dit meteen de geloofwaardigheid in het gedrag brengt van de reden die u aangeeft voor uw zestien jaar lange sociale isolatie. Zo is het veelzeggend dat u niet kan aangeven wanneer de personen van wie u vervolging vreest de macht in uw stad in handen hadden. Dat u enerzijds uw bewegingsvrijheid zestien jaar lang tot het huis van uw schoonvader beperkt zag uit vrees voor vervolging, maar dat u anderzijds niet weet wanneer de personen waarvan u vervolging vreest effectief aan de macht waren in Jalalabad, valt niet in te denken (CGVS p.9). Een gebrek aan interesse in de politiek zou aan de grondslag van uw gebrekkige kennis liggen, zo stelt u. Dit is niet ernstig. Er kan aangenomen worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de machtspositie van de personen die de voorbije zestien jaren van uw leven hebben bepaald.

Als u vervolgens rechtstreeks gevraagd wordt waarom u tijdens het Talibanregime uw huis niet kon verlaten, beweert u dat de mannen van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) aanwezig bleven, ze

bleven de 'jazia' van uw familie ontvangen (CGVS p.10). Eerder vertelde u echter een heel ander verhaal toen u meende dat het in tegendeel de Taliban waren die tijdens hun bewind de jazia kwamen ophalen (CGVS p.5-6). Wat deze 'jazia' betreft dient overigens te worden opgemerkt dat u stelt dat u niet weet hoeveel Afghani uw familie diende te betalen tijdens het Talibanregime (toen het Afghaanse geld te kampen had met een extreme devaluatie). Dit is opmerkelijk. Al even opmerkelijk is dat u even later zegt dat jullie tijdens het Talibanregime nog steeds 25.000 à 50.000 Afghani dienden te betalen (CGVS p.5-6).

Ook kan u niet vertellen welke van de broers de leiding over Jalalabad droeg op het moment van uw huwelijk (CGVS p.4). Gezien de algemene bekendheid van dergelijke zaken is dit zeer opmerkelijk. Als u verder een foto van H.(...) D.(...) M.(...) wordt voorgelegd, slaagt u er vreemd genoeg evenmin in hem te herkennen (CGVS p.4). Dit is opmerkelijk indien het precies deze persoon is die u al bijna twee decennia zou vrezen en wiens aanwezigheid u ertoe noopte vrijwel steeds binnenshuis te blijven.

Ook uw bewering dat u actief gezocht wordt kan u niet aannemelijk maken. U stelt immers dat de mannen van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) de winkeliers uitvroegen op zoek naar u (CGVS p.10). Indien zij inderdaad actief naar u op zoek waren, lijkt het weinig waarschijnlijk dat ze niet in hun opzet geslaagd zouden zijn. Uw schuilplaats in het huis van uw schoonvader lijkt immers niet moeilijk te vinden, daar het huis in dezelfde straat lag als hetgene dat de mannen van de twee broers ingepalmd hadden. Bovendien woonde u in hetzelfde huis als uw familie, die bij uw verklaarde vervolgers goed bekend was, en schrokken de mannen van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) er eerder niet voor terug brutaal te werk te gaan. Uw bewering dat u door hen gezocht wordt om ter dood te worden gebracht, uit zich evenmin in hun houding tegenover u nadat u een van hen aanviel in de winkel van uw vader. Ze verlieten immers zondermeer de winkel, zo zegt u. Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat de vervolging die u vanwege H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) vreest zeer weinig geloofwaardig is.

Aangezien er zeer ernstig getwijfeld dient te worden aan de problemen die u aanhaalt, dient tevens ernstig te worden getwijfeld aan uw bewering dat u zestien jaar haast uitsluitend binnenskamers diende door te brengen. Het lijkt er dan ook sterk op dat u ten aanzien van de asielinstanties een situatie schetst die niet overeenkomt met de werkelijkheid en u op deze wijze de asielinstanties wil verhinderen een onderzoek te verrichten naar uw werkelijke herkomst en achtergrond.

Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog ten tijde van de mujaheddin (1992-1996) en onder het extremistisch-islamitische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen.

Uzelf stelt dat u sinds zestien jaar amper buiten kwam omwille van een specifiek conflict met de machtige en zeer gekende familie van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...). Het begin van uw gedwongen isolatie situeert zich bijgevolg omstreeks 1992-1993. Deze periode valt samen met de massale emigratie van hindoes en sikhs uit Afghanistan.

Uw verklaringen omtrent uw gedwongen isolatie dienen door de asielinstanties onderzocht te worden. Indien immers blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de redenen van uw gedwongen isolatie, kan aan uw verklaring dat u zich tengevolge deze reden steeds gedwongen zag binnen te blijven geen geloof worden gehecht.

Gezien het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over de redenen van uw zestienjarige isolatie, dient dan ook vermoed te worden dat u deze heeft afgelegd met als doel de asielinstanties te misleiden en het hen onmogelijk te maken een onderzoek te voeren naar uw verblijfplaats in deze lange periode. Gezien u zich genoodzaakt zag om een onwaar beeld op te hangen van deze feiten, kan aangenomen worden dat u dit deed om te verhullen dat u in werkelijkheid in deze periode elders verbleef. Er kan dan ook verondersteld worden dat u tot de zeer grote groep hindoes en sikhs behoort die reeds lange tijd geleden het land verliet en zich sindsdien elders heeft gevestigd.

In dit verband is het overigens niet van belang ontdaan te wijzen op het feit dat uw vrouw geen van de in Afghanistan gangbare talen machtig is. Ze stelt het Hindkho te spreken en tevens wat Engels te kunnen, maar het Pashtou of het Dari (nochtans de talen waarin de bevolking van Jalalabad met elkaar communiceert) zijn haar vreemd. Dit is hoogst opmerkelijk.

Ook is het opvallend dat u uw huwelijksdatum perfect in de Gregoriaanse kalender weet te situeren (06/03/2002) maar u deze niet kent volgens de in Afghanistan gangbare tijdsrekening: u houdt het erop dat het in 1381 was (CGVS p.4). Dit is zeer opmerkelijk en weinig logisch.

Dat u enige kennis over de stad Jalalabad beschikt, zoals blijkt tijdens het gehoor, kan dan ook niet anders dan verwondering wekken. U stelt immers dat u de laatste zestien jaar lang (afgezien van het brengen van voedsel aan uw vader) uw huis niet mocht verlaten van uw ouders en uw broer (CGVS p.4) en u zelfs nooit naar de dharamsal ging (CGVS p.3). Bij de wijze waarop u bepaalde kennis van Jalalabad heeft verworven, kunnen dan ook vraagtekens worden geplaatst. Wat uw kennis

van Jalalabad betreft, dient overigens te worden opgemerkt dat het uitermate opmerkelijk is dat, wanneer u gevraagd wordt of u al gehoord heeft van H.(...) A.(...), u niet verder komt dan: "Misschien, kan me niet herinneren" (CGVS p.8). Nochtans is dit een bijzonder bekend persoon in Jalalabad, sommige bronnen noemen hem zelfs 'the only power that really matters in Jalalabad'.

Er dient dan ook besloten te worden dat u de Belgische asielinstanties geen klaar zicht biedt op uw verschillende levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Dit is nochtans belangrijk. Dat u het nalaat een duidelijk en aannemelijk beeld op te hangen van uw leven in Afghanistan doet sterk vermoeden dat u de Belgische asielinstanties in de beoordeling van uw nood aan bescherming wil misleiden.

Zoals gezegd kan aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u evenmin zicht geeft op uw reisweg. U stelt dat u in Peshawar het vliegtuig nam naar een islamitisch land en u vanuit dit islamitisch land een volgende vlucht nam. Zowel dit islamitische land, waar u nochtans met uw gsm foto's van de luchthaven zou hebben genomen, als het land waar u uiteindelijk zou zijn aangekomen, zijn u onbekend, zo zegt u (CGVS p.6-7). Dit is weinig geloofwaardig en roept wederom de vraag op waar u deze reisweg heeft aangevat.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Gezien de wijdverspreide handel in valse Afghaanse documenten kan er aan de oproepingsbevelen en de taskara's geen waarde worden gehecht, terwijl de foto's niet toelaten enige conclusie over de plaats van opname te trekken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande J. S. K.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren op 12 februari 1981 in de wijk Pozako Mandawi van de stad Jalalabad van de provincie Nangarhar. U trouwde met S.(...) K.(...) S.(...) (O.V. 6.466.955) op 6/3/2002. Samen kregen jullie een dochter. U verliet Afghanistan omdat het leven van uw echtgenoot in gevaar was. U verliet samen met uw schoonmoeder en uw man Jalalabad op 19 sarathan 1388 (10 juli 2009) om op 28 juli 2009, een dag na uw aankomst in België, asiel aan te vragen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de problemen die u uw echtgenoot S.(...) K.(...) S.(...) in Afghanistan zou gehad hebben. Gezien de bedrieglijkheid van het asielrelaas van uw echtgenoot kan hem de vluchtelingenstatus niet toegekend worden. Tevens wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij nalaat zicht te geven op zijn reëel verblijfssituatie de jaren voor zijn komst naar België. Doordat u zich geheel op de asielmotieven van uw echtgenoot steunt en uit uw verklaringen blijkt dat u zelfs voor uw huwelijk hetzelfde huis deelde, kan u evenmin een van beide statuten worden toegekend. De beslissing inzake de asielaanvraag van uw partner luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat er aan uw verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Zo vertelt u dat u zestien jaar lang het huis van uw schoonvader nauwelijks kon verlaten. Slechts af en toe ging u vermomd de straat op om uw vader in zijn winkel van eten te voorzien, zo zegt u (CGVS p.3,4). Gezien de door u geschetste levensomstandigheden (u verklaart zestien jaar lang vrijwel steeds binnenshuis te zijn gebleven) kan van u geen grondige kennis van uw omgeving of Jalalabad verwacht worden. Echter, er dient in casu te worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen waarom u zestien jaar lang zou zijn binnengebleven noch over uw levensomstandigheden in Afghanistan. Dit roept twijfels op omtrent uw achtergrond en herkomst.

U verklaart dat u tot een ondergedoken leven werd gedwongen door uw vrees voor vervolging vanwege H.(...) Q.(...), H.(...) D.(...) M.(...) en hun mannen. Aan uw vrees voor deze personen kan gezien verschillende ontoereikende verklaringen echter geen geloof worden gehecht. Dit is een zeer belangrijke vaststelling aangezien dit meteen de geloofwaardigheid in het gedrag brengt van de reden die u aangeeft voor uw zestien jaar lange sociale isolatie. Zo is het veelzeggend dat u niet kan aangeven wanneer de personen van wie u vervolging vreest de macht in uw stad in handen hadden. Dat u enerzijds uw bewegingsvrijheid zestien jaar lang tot het huis van uw schoonvader beperkt zag uit vrees voor vervolging, maar dat u anderzijds niet weet wanneer de personen waarvan u vervolging vreest effectief aan de macht waren in Jalalabad, valt niet in te denken (CGVS p.9). Een gebrek aan interesse in de politiek zou aan de grondslag van uw gebrekkige kennis liggen, zo stelt u. Dit is niet ernstig. Er kan aangenomen worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de machtspositie van de personen die de voorbije zestien jaren van uw leven hebben bepaald.

Als u vervolgens rechtstreeks gevraagd wordt waarom u tijdens het Talibanregime uw huis niet kon verlaten, beweert u dat de mannen van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) aanwezig bleven, ze bleven de 'jazia' van uw familie ontvangen (CGVS p.10). Eerder vertelde u echter een heel ander

verhaal toen u meende dat het in tegendeel de Taliban waren die tijdens hun bewind de jazia kwamen ophalen (CGVS p.5-6). Wat deze 'jazia' betreft dient overigens te worden opgemerkt dat u stelt dat u niet weet hoeveel Afghani uw familie diende te betalen tijdens het Talibanregime (toen het Afghaanse geld te kampen had met een extreme devaluatie). Dit is opmerkelijk. Al even opmerkelijk is dat u even later zegt dat jullie tijdens het Talibanregime nog steeds 25.000 à 50.000 Afghani dienden te betalen (CGVS p.5-6).

Ook kan u niet vertellen welke van de broers de leiding over Jalalabad droeg op het moment van uw huwelijk (CGVS p.4). Gezien de algemene bekendheid van dergelijke zaken is dit zeer opmerkelijk. Als u verder een foto van H.(...) D.(...) M.(...) wordt voorgelegd, slaagt u er vreemd genoeg evenmin in hem te herkennen (CGVS p.4). Dit is opmerkelijk indien het precies deze persoon is die u al bijna twee decennia zou vrezen en wiens aanwezigheid u ertoe noopte vrijwel steeds binnenshuis te blijven.

Ook uw bewering dat u actief gezocht wordt kan u niet aannemelijk maken. U stelt immers dat de mannen van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) de winkeliers uitvroegen op zoek naar u (CGVS p.10). Indien zij inderdaad actief naar u op zoek waren, lijkt het weinig waarschijnlijk dat ze niet in hun opzet geslaagd zouden zijn. Uw schuilplaats in het huis van uw schoonvader lijkt immers niet moeilijk te vinden, daar het huis in dezelfde straat lag als hetgene dat de mannen van de twee broers ingepalmd hadden. Bovendien woonde u in hetzelfde huis als uw familie, die bij uw verklaarde vervolgers goed bekend was, en schrokken de mannen van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) er eerder niet voor terug brutaal te werk te gaan. Uw bewering dat u door hen gezocht wordt om ter dood te worden gebracht, uit zich evenmin in hun houding tegenover u nadat u een van hen aanviel in de winkel van uw vader. Ze verlieten immers zondermeer de winkel, zo zegt u. Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat de vervolging die u vanwege H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) vreest zeer weinig geloofwaardig is.

Aangezien er zeer ernstig getwijfeld dient te worden aan de problemen die u aanhaalt, dient tevens ernstig te worden getwijfeld aan uw bewering dat u zestien jaar haast uitsluitend binnenskamers diende door te brengen. Het lijkt er dan ook sterk op dat u ten aanzien van de asielinstanties een situatie schetst die niet overeenkomt met de werkelijkheid en u op deze wijze de asielinstanties wil verhinderen een onderzoek te verrichten naar uw werkelijke herkomst en achtergrond.

Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog ten tijde van de mujaheddin (1992-1996) en onder het extremistisch-islamitische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen.

Uzelf stelt dat u sinds zestien jaar amper buiten kwam omwille van een specifiek conflict met de machtige en zeer gekende familie van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...). Het begin van uw gedwongen isolatie situeert zich bijgevolg omstreeks 1992-1993. Deze periode valt samen met de massale emigratie van hindoes en sikhs uit Afghanistan.

Uw verklaringen omtrent uw gedwongen isolatie dienen door de asielinstanties onderzocht te worden. Indien immers blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de redenen van uw gedwongen isolatie, kan aan uw verklaring dat u zich tengevolge deze reden steeds gedwongen zag binnen te blijven geen geloof worden gehecht.

Gezien het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over de redenen van uw zestienjarige isolatie, dient dan ook vermoed te worden dat u deze heeft afgelegd met als doel de asielinstanties te misleiden en het hen onmogelijk te maken een onderzoek te voeren naar uw verblijfplaats in deze lange periode. Gezien u zich genoodzaakt zag om een onwaar beeld op te hangen van deze feiten, kan aangenomen worden dat u dit deed om te verhullen dat u in werkelijkheid in deze periode elders verbleef. Er kan dan ook verondersteld worden dat u tot de zeer grote groep hindoes en sikhs behoort die reeds lange tijd geleden het land verliet en zich sindsdien elders heeft gevestigd.

In dit verband is het overigens niet van belang ontdaan te wijzen op het feit dat uw vrouw geen van de in Afghanistan gangbare talen machtig is. Ze stelt het Hindkho te spreken en tevens wat Engels te kunnen, maar het Pashtou of het Dari (nochtans de talen waarin de bevolking van Jalalabad met elkaar communiceert) zijn haar vreemd. Dit is hoogst opmerkelijk.

Ook is het opvallend dat u uw huwelijksdatum perfect in de Gregoriaanse kalender weet te situeren (06/03/2002) maar u deze niet kent volgens de in Afghanistan gangbare tijdsrekening: u houdt het erop dat het in 1381 was (CGVS p.4). Dit is zeer opmerkelijk en weinig logisch.

Dat u enige kennis over de stad Jalalabad beschikt, zoals blijkt tijdens het gehoor, kan dan ook niet anders dan verwondering wekken. U stelt immers dat u de laatste zestien jaar lang (afgezien van het brengen van voedsel aan uw vader) uw huis niet mocht verlaten van uw ouders en uw broer (CGVS p.4) en u zelfs nooit naar de dharamsal ging (CGVS p.3). Bij de wijze waarop u bepaalde kennis van Jalalabad heeft verworven, kunnen dan ook vraagtekens worden geplaatst. Wat uw kennis van Jalalabad betreft, dient overigens te worden opgemerkt dat het uitermate opmerkelijk is dat,

wanneer u gevraagd wordt of u al gehoord heeft van H.(...) A.(...), u niet verder komt dan: "Misschien, kan me niet herinneren" (CGVS p.8). Nochtans is dit een bijzonder bekend persoon in Jalalabad, sommige bronnen noemen hem zelfs 'the only power that really matters in Jalalabad'.

Er dient dan ook besloten te worden dat u de Belgische asielinstanties geen klaar zicht biedt op uw verschillende levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Dit is nochtans belangrijk. Dat u het nalaat een duidelijk en aannemelijk beeld op te hangen van uw leven in Afghanistan doet sterk vermoeden dat u de Belgische asielinstanties in de beoordeling van uw nood aan bescherming wil misleiden.

Zoals gezegd kan aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u evenmin zicht geeft op uw reisweg. U stelt dat u in Peshawar het vliegtuig nam naar een islamitisch land en u vanuit dit islamitisch land een volgende vlucht nam. Zowel dit islamitische land, waar u nochtans met uw gsm foto's van de luchthaven zou hebben genomen, als het land waar u uiteindelijk zou zijn aangekomen, zijn u onbekend, zo zegt u (CGVS p.6-7). Dit is weinig geloofwaardig en roept wederom de vraag op waar u deze reisweg heeft aangevat.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Gezien de wijdverspreide handel in valse Afghaanse documenten kan er aan de oproepingsbevelen en de

taskara's geen waarde worden gehecht, terwijl de foto's niet toelaten enige conclusie over de plaats van opname te trekken. "

Deze inschatting wordt bevestigd door het feit dat u bijvoorbeeld uw huwelijksdatum perfect in de Gregoriaanse kalender kan situeren (13/02/1981). Wanneer u gevraagd wordt of u deze ook kent in de Afghaanse kalender kan u dit niet en geeft u hiervoor een zeer eigenaardige verklaring: "Dat weet ik niet. Er is een probleem voor vrouwen om naar buiten te gaan. Ik bleef meestal binnen" (CGVS p.2).

Derhalve kan u evenmin de vluchtelingen- of de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande B. S. K.

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren op 21 maart 1945 in de stad Jalalabad van de provincie Nangarhar. Zestien jaar geleden eiste H.(...) D.(...) M.(...), de broer van de toenmalige gouverneur van Nangarhar, uw huis op. Nadat jullie samen met een vertegenwoordiging van uw gemeenschap contact hadden opgenomen met zijn broer H.(...) Q.(...) bood hij uw man een sobere 17 'lakh qaldar' aan voor het huis. Onder druk nam uw man dit bod aan. Drie dagen later kwamen mannen van H.(...) Q.(...) en H.(...) D.(...) M.(...) hun goederen in uw huis afzetten. Uw zoon S.(...) K.(...) S.(...) (O.V. 6.466.955) vertelde hen dat ze te vroeg kwamen en verzette zich tegen hen. Het kwam tot een ruzie waarbij u gewond raakte. Na dit incident werd er besloten bij de familie van uw schoondochter K.(...) J.(...) S.(...) (O.V. 6.466.955) in te trekken. Toen H.(...) D.(...) M.(...) te weten kwam dat zijn broer betaald had voor het huis dat hij had opgeëist, besloot hij uw familie een maandelijkse taks van 25.000 Afghani op te leggen. Toen uw man twee en een half jaar geleden de taks niet kon betalen werd hij mishandeld. U zoon kwam tussenbeide en verwondde een van de aanvallers. Daarop besloten jullie het huis van de schoonvader van uw zoon te verlaten en in de 'dharamsal' te gaan wonen. Twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw man gedood en een week later werd ook één van uw zonen vermoord. U verliet samen met uw zoon en zijn vrouw Jalalabad op 19 sarathan 1388 (10 juli 2009) om op 28 juli 2009, een dag na uw aankomst in België, asiel aan te vragen. Ter staving van uw asielerelaas legde u een doktersbriefje neer en een begeleidend schrijven van uw sociaal assistent.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de problemen die uw zoon S.(...) K.(...) S.(...) in Afghanistan zou gehad hebben. Rekening houdend met de manifeste bedrieglijkheid van het asielerelaas van uw zoon kan hem de vluchtelingenstatus niet toegekend worden. Tevens wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij nalaat zicht te geven op zijn reële verblijfssituatie de jaren voor zijn komst naar België. Doordat u zich geheel op de asielmotieven van uw zoon steunt, kan u evenmin een van beide statuten worden toegekend. De beslissing inzake de asielaanvraag van uw zoon luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat er aan uw verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Zo vertelt u dat u zestien jaar lang het huis van uw schoonvader nauwelijks kon verlaten. Slechts af en toe ging u vermomd de straat op om uw vader in zijn winkel van eten te voorzien, zo zegt u (CGVS p.3,4). Gezien de door u geschetste levensomstandigheden (u verklaart zestien jaar lang vrijwel steeds binnenshuis te zijn gebleven) kan van u geen grondige kennis van uw omgeving of Jalalabad verwacht worden. Echter, er dient in casu te worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen waarom u zestien jaar lang zou zijn binnengebleven noch over uw levensomstandigheden in Afghanistan. Dit roept twijfels op omtrent uw achtergrond en herkomst.

U verklaart dat u tot een ondergedoken leven werd gedwongen door uw vrees voor vervolging vanwege H.(...) Q.(...), H.(...) D.(...) M.(...) en hun mannen. Aan uw vrees voor deze personen kan gezien verschillende ontoereikende verklaringen echter geen geloof worden gehecht. Dit is een zeer belangrijke vaststelling aangezien dit meteen de geloofwaardigheid in het gedrag brengt van de reden die u aangeeft voor uw zestien jaar lange sociale isolatie. Zo is het veelzeggend dat u niet kan aangeven wanneer de personen van wie u vervolging vreest de macht in uw stad in handen hadden. Dat u enerzijds uw bewegingsvrijheid zestien jaar lang tot het huis van uw schoonvader beperkt zag uit vrees voor vervolging, maar dat u anderzijds niet weet wanneer de personen waarvan u vervolging vreest effectief aan de macht waren in Jalalabad, valt niet in te denken (CGVS p.9). Een gebrek aan interesse in de politiek zou aan de grondslag van uw gebrekkige kennis liggen, zo stelt u. Dit is niet ernstig. Er kan aangenomen worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de machtspositie van de personen die de voorbije zestien jaren van uw leven hebben bepaald.

Als u vervolgens rechtstreeks gevraagd wordt waarom u tijdens het Talibanregime uw huis niet kon verlaten, beweert u dat de mannen van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) aanwezig bleven, ze bleven de 'jazia' van uw familie ontvangen (CGVS p.10). Eerder vertelde u echter een heel ander verhaal toen u meende dat het in tegendeel de Taliban waren die tijdens hun bewind de jazia kwamen ophalen (CGVS p.5-6). Wat deze 'jazia' betreft dient overigens te worden opgemerkt dat u stelt dat u niet weet hoeveel Afghani uw familie diende te betalen tijdens het Talibanregime (toen het Afghaanse geld te kampen had met een extreme devaluatie). Dit is opmerkelijk. Al even opmerkelijk is dat u even later zegt dat jullie tijdens het Talibanregime nog steeds 25.000 à 50.000 Afghani dienden te betalen (CGVS p.5-6).

Ook kan u niet vertellen welke van de broers de leiding over Jalalabad droeg op het moment van uw huwelijk (CGVS p.4). Gezien de algemene bekendheid van dergelijke zaken is dit zeer opmerkelijk. Als u verder een foto van H.(...) D.(...) M.(...) wordt voorgelegd, slaagt u er vreemd genoeg evenmin in hem te herkennen (CGVS p.4). Dit is opmerkelijk indien het precies deze persoon is die u al bijna twee decennia zou vrezen en wiens aanwezigheid u ertoe noopte vrijwel steeds binnenshuis te blijven.

Ook uw bewering dat u actief gezocht wordt kan u niet aannemelijk maken. U stelt immers dat de mannen van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) de winkeliers uitvroegen op zoek naar u (CGVS p.10). Indien zij inderdaad actief naar u op zoek waren, lijkt het weinig waarschijnlijk dat ze niet in hun opzet geslaagd zouden zijn. Uw schuilplaats in het huis van uw schoonvader lijkt immers niet moeilijk te vinden, daar het huis in dezelfde straat lag als hetgene dat de mannen van de twee broers ingepalmd hadden. Bovendien woonde u in hetzelfde huis als uw familie, die bij uw verklaarde vervolgers goed bekend was, en schrokken de mannen van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) er eerder niet voor terug brutaal te werk te gaan. Uw bewering dat u door hen gezocht wordt om ter dood te worden gebracht, uit zich evenmin in hun houding tegenover u nadat u een van hen aanviel in de winkel van uw vader. Ze verlieten immers zondermeer de winkel, zo zegt u. Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat de vervolging die u vanwege H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...) vreest zeer weinig geloofwaardig is.

Aangezien er zeer ernstig getwijfeld dient te worden aan de problemen die u aanhaalt, dient tevens ernstig te worden getwijfeld aan uw bewering dat u zestien jaar haast uitsluitend binnenskamers diende door te brengen. Het lijkt er dan ook sterk op dat u ten aanzien van de asielinstanties een situatie schetst die niet overeenkomt met de werkelijkheid en u op deze wijze de asielinstanties wil verhinderen een onderzoek te verrichten naar uw werkelijke herkomst en achtergrond.

Vanaf de machtsovername door de islamitische mujaheddin begin jaren negentig verlieten honderdduizenden Afghaanse hindoes en sikhs het land. Velen vestigden zich sindsdien bij hun geloofsgenoten in India en Pakistan. Ten tijde van de burgeroorlog ten tijde van de mujaheddin (1992-1996) en onder het extremistisch-islamitische Talibanregime (1995-2001) bleef slechts een zeer gering aantal hindoes en sikhs in Afghanistan wonen.

Uzelf stelt dat u sinds zestien jaar amper buiten kwam omwille van een specifiek conflict met de machtige en zeer gekende familie van H.(...) D.(...) M.(...) en H.(...) Q.(...). Het begin van uw gedwongen isolatie situeert zich bijgevolg omstreeks 1992-1993. Deze periode valt samen met de massale emigratie van hindoes en sikhs uit Afghanistan.

Uw verklaringen omtrent uw gedwongen isolatie dienen door de asielinstanties onderzocht te worden. Indien immers blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de redenen van uw gedwongen isolatie, kan aan uw verklaring dat u zich tengevolge deze reden steeds gedwongen zag binnen te blijven geen geloof worden gehecht.

Gezien het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over de redenen van uw zestienjarige isolatie, dient dan ook vermoed te worden dat u deze heeft afgelegd met als doel de asielinstanties te misleiden en het hen onmogelijk te maken een onderzoek te voeren naar uw verblijfplaats in deze lange periode. Gezien u zich genoodzaakt zag om een onwaar beeld op te hangen van deze feiten, kan aangenomen worden dat u dit deed om te verhullen dat u in werkelijkheid in deze periode elders verbleef. Er kan dan

ook verondersteld worden dat u tot de zeer grote groep hindoes en sikhs behoort die reeds lange tijd geleden het land verliet en zich sindsdien elders heeft gevestigd.

In dit verband is het overigens niet van belang ontdaan te wijzen op het feit dat uw vrouw geen van de in Afghanistan gangbare talen machtig is. Ze stelt het Hindkho te spreken en tevens wat Engels te kunnen, maar het Pashtou of het Dari (nochtans de talen waarin de bevolking van Jalalabad met elkaar communiceert) zijn haar vreemd. Dit is hoogst opmerkelijk.

Ook is het opvallend dat u uw huwelijksdatum perfect in de Gregoriaanse kalender weet te situeren (06/03/2002) maar u deze niet kent volgens de in Afghanistan gangbare tijdsrekening: u houdt het erop dat het in 1381 was (CGVS p.4). Dit is zeer opmerkelijk en weinig logisch.

Dat u enige kennis over de stad Jalalabad beschikt, zoals blijkt tijdens het gehoor, kan dan ook niet anders dan verwondering wekken. U stelt immers dat u de laatste zestien jaar lang (afgezien van het brengen van voedsel aan uw vader) uw huis niet mocht verlaten van uw ouders en uw broer (CGVS p.4) en u zelfs nooit naar de dharamsal ging (CGVS p.3). Bij de wijze waarop u bepaalde kennis van Jalalabad heeft verworven, kunnen dan ook vraagtekens worden geplaatst. Wat uw kennis van Jalalabad betreft, dient overigens te worden opgemerkt dat het uitermate opmerkelijk is dat, wanneer u gevraagd wordt of u al gehoord heeft van H.(...) A.(...), u niet verder komt dan: "Misschien, kan me niet herinneren" (CGVS p.8). Nochtans is dit een bijzonder bekend persoon in Jalalabad, sommige bronnen noemen hem zelfs 'the only power that really matters in Jalalabad'.

Er dient dan ook besloten te worden dat u de Belgische asielinstanties geen klaar zicht biedt op uw verschillende levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Dit is nochtans belangrijk. Dat u het nalaat een duidelijk en aannemelijk beeld op te hangen van uw leven in Afghanistan doet sterk vermoeden dat u de Belgische asielinstanties in de beoordeling van uw nood aan bescherming wil misleiden.

Zoals gezegd kan aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op

een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u evenmin zicht geeft op uw reisweg. U stelt dat u in Peshawar het vliegtuig nam naar een islamitisch land en u vanuit dit islamitisch land een volgende vlucht nam. Zowel dit islamitische land, waar u nochtans met uw gsm foto's van de luchthaven zou hebben genomen, als het land waar u uiteindelijk zou zijn aangekomen, zijn u onbekend, zo zegt u (CGVS p.6-7). Dit is weinig geloofwaardig en roept wederom de vraag op waar u deze reisweg heeft aangevat.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Gezien de wijdverspreide handel in valse Afghaanse documenten kan er aan de oproepingsbevelen en de taskara's geen waarde worden gehecht, terwijl de foto's niet toelaten enige conclusie over de plaats van opname te trekken."

Derhalve dienen ook de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

Wat uzelf betreft, werd bovendien vastgesteld dat u bij heel wat vragen waarin gepeild werd naar uw leefomstandigheden en uw kennis van de stad Jalalabad, waar u steeds woonachtig zou zijn geweest, het antwoord schuldig diende te blijven en daarbij steeds verwees naar de volgens u uitgebreide kennis van uw zoon (zie CGVS, pp. 2, 3, 5, 6 & 9). Nogmaals dient te worden benadrukt dat uw zoon geen zicht bood op zijn leefsituatie waardoor het vermoeden ontstond dat hij de asielinstanties heeft willen misleiden. Hierdoor rijzen er bijgevolg evenzeer vragen aangaande de oprechtheid en authenticiteit van uw verklaringen.

Hoewel uzelf op bepaalde vragen die tijdens het gehoor werden gesteld wél de juiste antwoorden kon geven (bv. vertegenwoordigers van uw gemeenschap, p. 5) mag uw onwetendheid aangaande bepaalde zaken erg verrassen. Door het gebrek aan evenwicht tussen de zaken die u wel meende te kennen en lagervermelde bevindingen laat u een ingestudeerde indruk na die de reeds geuite twijfel omtrent jullie leefsituatie en herkomst bevestigen.

Zo kon u wel uw huis in de stad Jalalabad situeren maar als u gevraagd werd hoe men die plek dan wel kon bereiken van buiten de stad, bleef u hierover in het ongewisse en verwees u naar de kennis van uw zoon (CGVS, p. 2). Vooraleer u de laatste jaren in de 'daramsal' woonde was u woonachtig in de oude stad. U stelde dat er verschillende kleine wijken rond de oude stad gelegen zijn maar deze bleek u zich niet te herinneren, wat opmerkelijk is (CGVS, p. 3). Evenmin bleek u zich nog namen van straten te herinneren (CGVS, p. 4). Wederom verwees u naar de verklaringen van uw zoon. Indien u daar zelf echter steeds woonachtig bent geweest, mag verwacht worden dat u het CGVS hierover een begin van informatie kan verschaffen. U verklaarde verder vóór jullie verhuis naar de daramsal een televisie te hebben gehad. Als u echter gevraagd werd welke zenders u dan wel bekeek, ontweek u de vraag en stelde u dat er nauwelijks elektriciteit was door raketaanvallen (CGVS, p. 4). Uw zoon noemde nochtans verschillende zenders die jullie destijds konden ontvangen in Jalalabad (CGVS, p. 7). Verder kan u geen enkele naam naar voren brengen van een moslim met enig aanzien in Jalalabad (CGVS, p. 5). Ook dit mag erg verbazen. Evenmin kan u toelichten wie de positie van burgemeester in de stad heeft bekleed (CGVS, p. 9). Indien u daadwerkelijk uw ganse leven in deze stad woonachtig was, mag over dergelijke zaken een begin van informatie verwacht worden.

U noemt verder wel een aantal vertegenwoordigers van uw gemeenschap maar als het CGVS u zelf enkele namen van vertegenwoordigers voorschotelt van de Sikh en Hindu gemeenschappen, zoals Gangaram en Perbajeh Singh, blijkt u die niet te kennen. Het parlamentslid Anar Kali Honaryar linkt u dan weer aan uw eigen stad Jalalabad hoewel zij alleen met de stad Kabul in verband kan worden gebracht. Ook hiermee legt u de nadruk op het ingestudeerde karakter van uw asielaanvraag.

Ook over de politieke situatie in Afghanistan en uw omgeving legde u merkwaardige verklaringen af. Zo mag het verbazen dat de Taliban volgens u 20 of 21 jaar geleden de macht namen in Afghanistan (CGVS, p. 5). Nochtans werd uw stad Jalalabad pas anno 1996 ingenomen. U stelde verder problemen te hebben gehad met de oud-gouverneurs en broers H.(...) Q.(...) en H.(...) D.(...) M.(...). U kon echter niet verduidelijken of het dan wel de mujahedin periode of het talibantijdperk betrof waarin deze problemen ontstonden. Dit is erg opmerkelijk daar de oud-gouverneurs tijdens het Talibanregime Afghanistan ontvluchtten en dus geen enkele invloed hadden in de regio tijdens dat regime. Dat u dit zou ontgaan, rekening houdend met de problemen die jullie ten aanzien van hen aanhaalden, is weinig waarschijnlijk te noemen. Evenzeer is het opmerkelijk te noemen dat u de dood van H.(...) Q.(...) situeert in de periode dat jullie in de daramsal woonachtig waren (CGVS, p. 8). In

werkelijkheid werd hij reeds in 2002 om het leven gebracht terwijl jullie pas twee en een half jaar geleden naar de daramsal trokken.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

De medische documenten die u voorlegde hebben geen betrekking op uw asielrelaas en kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name *"De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid en haar Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid"*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3, 48/4, b) en c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen onvolledig en onjuist gemotiveerd zijn.

In een eerste onderdeel wijzen verzoekers erop dat zij Afghanen zijn, behorende tot de religieuze minderheid van de Sikhs, en zij in Afghanistan permanent worden gevisieerd. Zij stellen dat het risico op vervolging reëel is bij een terugkeer naar Afghanistan en citeren ter staving van hun betoog uit rapporten van UNHCR, UK Border Agency en US Department of State alsook uit het Algemeen ambtsbericht Afghanistan van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2010, rapporten waaruit volgens verzoekers blijkt dat Sikhs in Afghanistan ernstig gediscrimineerd worden, zij daarbij een gemakkelijk slachtoffer zijn van afpersing en bovendien een gevaar lopen op vervolging omwille van hun godsdienst. Verzoekers menen dan ook dat hetgeen hen is overkomen in Afghanistan past binnen de in de aangehaalde rapporten geschetste algemene situatie van Sikhs en Hindoes in Afghanistan.

In een tweede onderdeel wijzen verzoekers op de teksten van de Conventie van Genève en van de vreemdelingenwet, die het onderzoek naar de vrees van asielzoekers alsook het onderzoek naar het risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, beperken tot het land van nationaliteit. Verzoekers benadrukken dat het principe van "het veilig derde land" geen rechtsgrond heeft in de Belgische wetgeving aangezien de Belgische wetgever de mogelijkheid om asielaanvragen af te wijzen wegens de aanwezigheid van een veilig derde land in de zin van de procedurerichtlijn 2005/85/EG niet in de vreemdelingenwet heeft ingeschreven. Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat de mogelijkheid om toevlucht te zoeken in een ander land naar Belgisch recht geen factor kan en mag zijn in de beoordeling of een asielzoeker een vluchteling is. Het principe van "veilig derde land" wordt immers noch in het vluchtelingenverdrag, noch in de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG vermeld als criterium dat van invloed is om de hoedanigheid van vluchteling te bepalen en is evenmin opgenomen in de vreemdelingenwet. Het principe van "veilig derde land" is volgens verzoekers veeleer bedoeld om de verantwoordelijkheid voor het onderzoek van een asielaanvraag door te verwijzen naar dat derde land, waar asiel zou kunnen worden gezocht maar kan geen enkele impact hebben op de vraag of een asielzoeker al dan niet vluchteling is. Verzoekers benadrukken dat deze laatste vraag enkel kan worden beantwoord aan de hand van de criteria van de vluchtelingendefinitie, zoals die uit de samenlezing van de vreemdelingenwet, het vluchtelingenverdrag en de kwalificatierichtlijn voortvloeien. De ondertoon van de bestreden beslissingen, die laat uitschijnen dat de verzoekers in een ander land

bescherming kunnen vinden, kan dus geen motief zijn voor een weigering voor erkenning. Ter staving van hun betoog verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar werd geoordeeld als volgt: *"Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt."* Zij herhalen dat zij de Afghaanse nationaliteit hebben zodat het onderzoek naar het risico op vervolging en op ernstige schade dient te worden onderzocht ten opzichte van Afghanistan en zij menen dat zij omwille van de systematische vervolgingen van Sikhs in Afghanistan bescherming dienen te krijgen in de vorm van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming. Wat betreft hun nationaliteit, vervolgen zij dat de bestreden beslissingen zich beperken tot een algemene uiteenzetting aangaande de migratiestromen van Afghaanse Sikhs in de jaren '90 maar nalaten deze algemene uiteenzetting toe te passen op hun situatie. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellen verzoekers dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om te bepalen ten aanzien van welk land het onderzoek van de asielaanvraag dient te gebeuren. Voorts verwijzen zij naar en citeren zij uit een rapport van UNHCR van juli 2011 over de situatie van Hindoes en Sikhs en meer bepaald over de in casu aangehaalde vragen over het recent verblijf en de nationaliteit, rapport waarin wordt gesteld dat men niet kan verwachten van asielzoekers dat zij bewijzen een bepaalde nationaliteit niet te hebben en dat de asielinstanties de nationaliteit kunnen nagaan via de lokale vertegenwoordigers van UNHCR. Verzoekers laken dat, hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de lokale UNHCR afdelingen kon contacteren om meer informatie te bekomen, geen enkele poging werd gedaan om een onderzoek te voeren naar hun nationaliteit. Verder wijzen zij erop dat de bestreden beslissingen allesbehalve rekening houden met het feit dat zij bij de Belgische asielinstanties wel degelijk geregistreerd staan als Afghanen en dat zij bij een uitzetting dus zullen worden uitgezet naar Afghanistan, waar zij het risico lopen vervolgd te worden en ernstige schade op te lopen.

In een derde onderdeel voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissingen geen onderzoek wordt gevoerd naar de noodzaak aan subsidiaire bescherming voor een familie. Zij verduidelijken dat de bestreden beslissingen identiek zijn aan een beslissing voor een jonge alleenstaande man en in alle talen zwijgen over jonge kinderen. Verzoekers wijzen erop dat het risico op ernstige schade des te groter is voor een dergelijke kwetsbare categorie en zijn de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken. Zij verwijzen in dit verband naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Zij wijzen er voorts op dat volgens UNICEF, Afghanistan het slechtste land ter wereld is voor kinderen, realiteit die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt ontkend doch desalniettemin wordt verzwegen. Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen zich dienden uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouders. Het is volgens verzoekers immers evident dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft. Zij stellen in dit opzicht dat het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, zoals toegang tot school, medische hulp, ... van dien aard is dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit. Verzoekers menen dan ook dat de bestreden beslissingen de artikelen 2 (recht op leven), 3 (recht op menselijke integriteit) en 14 (recht op onderwijs) van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schenden. Immers, Afghanistan behaalt volgens Amnesty International en UNICEF het wereldrecord inzake kindersterfte, verder is er een gebrek aan medische en sociale structuren die een direct gevolg is van de oorlog, en bovendien bevestigen cijfers van UNICEF duidelijk dat het recht op onderwijs van de kinderen in gevaar zou worden gebracht bij een terugkeer naar Afghanistan. Deze dramatische humanitaire situatie is het directe gevolg van het gewapend conflict dat reeds 30 jaar duurt in Afghanistan en dient dan ook te worden onderzocht bij het onderzoek naar de subsidiaire bescherming aangezien deze situatie een ernstig risico vormt voor het leven en de fysieke integriteit en dit risico past in het kader van het gewapend conflict, aldus nog verzoekers. Zij voegen hieraan toe dat antipersoonsmijnen elke dag kinderen doden of verminken in Afghanistan. Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissingen artikel 48/4, b) van de vreemdelingenwet, alsook artikel 3 EVRM schenden doordat niet wordt onderzocht of zij in aanmerking komen voor het statuut van de subsidiaire bescherming.

In een laatste onderdeel voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen zich op eenzijdige wijze beperken tot het vaststellen van zaken die zij inderdaad niet kennen wat betreft politieke figuren, zonder in rekening te brengen dat zij heel veel informatie kunnen geven over hun dagelijkse leven thuis en in de tempel. Volgens verzoekers volgen de bestreden beslissingen een cirkelredenering waar aan de ene

kant wordt gesteld dat zij hun recent verblijf niet aannemelijk maken omdat zij niet geloofwaardig zouden zijn over de redenen waarom tweede verzoekende partij zo veel mogelijk binnen bleef, terwijl aan de andere kant dient te worden vastgesteld dat tweede verzoekende partij wel degelijk heel wat kennis heeft van Jalalabad waardoor het niet geloofwaardig zou zijn dat hij zestien jaar binnen heeft geleefd. Dit betekent naar het oordeel van verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk dient toe te geven dat zij recent in Afghanistan hebben geleefd. Dat tweede verzoekende partij wel kennis heeft van Jalalabad ondanks zijn jarenlange opsluiting, heeft er alles mee te maken dat hij soms wel buiten kwam, hetgeen hij ook duidelijk heeft verklaard, aldus nog verzoekers. Hij probeerde gewoon zo veel mogelijk op te passen en verliet het huis met vermomming. Verzoekers menen dat dit gegeven naast de andere kennis die zij tentoonspreiden de twijfel in hun voordeel doet hellen. Zij verwijzen in dit verband onder meer naar de kennis van tweede verzoekende partij van de Afghaanse kalender, zijn kennis van Jalalabad (hij herkent vlot foto's, personen enz.), zijn kennis van recente gebeurtenissen in Afghanistan enz. Derde verzoekende partij van haar kant kan veel informatie geven over het leven in de tempel en wie er de belangrijke personen waren. Haar kennis van de tempel past binnen de leefwereld die ze kende in Afghanistan. Als ze buitenshuis kwam, was het om naar de tempel te gaan. Dit verklaart ook waarom zij geen andere talen spreekt dan Hindku, aldus nog verzoekers.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegen verzoekers een parlementaire vraag aangaande de Sikh-familie Lal.

3.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, niet dienstig worden ingeroepen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 september 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) gezien verschillende ontoereikende verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan hun vrees voor vervolging vanwege H. Q., H. D. M. en hun mannen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, vaststelling welke meteen de geloofwaardigheid in het gedrang brengt van de reden die tweede verzoekende partij aangeeft voor zijn zestien jaar lange sociale isolatie en maakt dat aan zijn verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, (ii) het hoogst opmerkelijk is dat derde verzoekende partij geen van de in Afghanistan gangbare talen machtig is, (iii) het ook opvallend is dat tweede en derde verzoekende partij hun huwelijksdatum perfect in de Gregoriaanse kalender weten te situeren maar deze niet kennen volgens de in Afghanistan gangbare tijdsrekening, (iv) gelet op zijn bewering dat hij de laatste zestien jaar, afgezien van het brengen van voedsel naar zijn vader, het huis niet mocht verlaten van zijn ouders en zijn broer en hij zelfs nooit naar de dharamsal ging, vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de wijze waarop tweede verzoekende partij bepaalde kennis van Jalalabad heeft verworven, temeer hij zich de naam Hazrat Ali – een bijzonder bekend persoon in Jalalabad en door sommigen zelfs 'the only power that really matters in Jalalabad' genoemd – niet kan herinneren, (v) ook eerste verzoekende partij het antwoord schuldig diende te blijven op heel wat vragen waarin gepeild werd naar haar leefomstandigheden en haar kennis van de stad Jalalabad, waar zij steeds woonachtig zou zijn geweest, en zij daarbij steeds verwees naar de volgens haar uitgebreide kennis van haar zoon zoals omstandig wordt uiteengezet, waardoor de kennis die zij wel bezit een ingestudeerde indruk nalaat, zij verder een aantal vertegenwoordigers van haar gemeenschap noemt maar als het CGVS haar zelf enkele namen van vertegenwoordigers voorschotelt van de Sikh en Hindoe gemeenschappen, zij deze niet blijkt te kennen en zij ook over de politieke situatie in Afghanistan en haar omgeving merkwaardige verklaringen aflegt, zoals wordt toegelicht, (vi) evenmin zicht wordt geboden op hun reisweg, (vi) aan de oproepingsbevelen en de taskara's gezien de wijdverspreide handel in valse Afghaanse documenten geen waarde kan worden gehecht, de foto's niet toelaten enige conclusie over de plaats van opname te trekken en de medische documenten die eerste verzoekende partij voorlegde geen betrekking hebben op haar asielrelaas.

3.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker staat op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij.

Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

3.4.2. In casu blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoekers te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoekers door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent hun verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België, het onmogelijk hebben gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van hun asielrelaas en vluchtmotieven. Immers, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen laten de verklaringen van verzoekers niet toe enig geloof te hechten aan hun herkomst en verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan, noch aan de door hen voorgehouden vluchtmotieven. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in voorliggend verzoekschrift, wordt het verzoek om internationale bescherming dus niet afgewezen omdat verzoekers mogelijks een andere nationaliteit zouden hebben of omdat zij hun toevlucht zouden kunnen zoeken in een "veilig derde land", zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift niet relevant is. Wat betreft de algemene uiteenzetting aangaande de migratiestromen van Afghaanse Sikhs in de jaren '90, blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat slechts toelichting wordt gegeven bij de situatie waarin miljoenen Afghanen zich bevinden, in samenlezing met het gegeven dat het voor de asielinstanties van belang is om te kunnen vaststellen uit welke regio verzoekers precies afkomstig zijn. Er wordt overigens uitdrukkelijk aan toegevoegd dat de vaststelling dat verzoekers niet recent uit Afghanistan afkomstig zijn en zij vermoedelijk behoren tot de zeer grote groep Sikhs en Hindoes die reeds lange tijd geleden het land verliet en zich sindsdien elders heeft gevestigd, op zich geen reden is om hen internationale bescherming te ontzeggen, doch het feit dat zij als asielzoekers geen reëel zicht bieden op hun herkomst, hun verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien de asielinstanties verhindert om zich een juist beeld te vormen over hun werkelijke nood aan bescherming.

In zoverre verzoekers stellen dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om te bepalen ten aanzien van welk land het onderzoek van de asielaanvraag dient te gebeuren en zij de commissaris-generaal verwijten geen enkele poging te hebben gedaan om hun nationaliteit te achterhalen door bijvoorbeeld de lokale UNHCR afdelingen te contacteren, gaan zij uit van een selectieve lezing van de door hen zelf geciteerde rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar wordt gesteld dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker wiens taak het is om alle nodige elementen en documenten nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. In casu leggen verzoekers taskara's voor waaruit hun Afghaanse nationaliteit moet blijken. Deze stukken zijn evenwel niet van dien aard dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers' voorgehouden afkomst uit Jalalabad en van de vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben

voorgedaan, kunnen herstellen. Zo deze documenten al authentiek zouden zijn, bevatten zij immers slechts aanwijzingen over de identiteit, nationaliteit en geboorteplaats van verzoekers doch bieden zij geen enkele indicatie over hun werkelijke verblijfplaats en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België. De Raad wijst te dezen op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve kunnen verzoekers niet volstaan met een verwijzing naar hun Afghaanse nationaliteit doch is het noodzakelijk dat zij aannemelijk maken uit welke regio zij precies afkomstig zijn zodat kan worden nagegaan of zij nood hebben aan internationale bescherming.

3.4.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers er niet in slagen tegemoet te komen aan de op hen rustende bewijslast. De Raad benadrukt dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn/haar asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij/zij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij/zij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

In casu acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt ongeloofwaardig dat tweede verzoekende partij, die beweert problemen te hebben gekend met de oud-gouverneurs en broers H. Q. en H. D. M., niet kan aangeven wanneer de personen van wie hij vervolging vreest en die de voorbije zestien jaren van zijn leven zouden hebben bepaald effectief aan de macht waren in Jalalabad, hij evenmin kan vertellen welke van de broers de leiding over Jalalabad droeg op het moment van zijn huwelijk en hij er niet in slaagt de man te herkennen die hij al bijna twee decennia zou vrezen en wiens aanwezigheid hem ertoe zou hebben genoopt vrijwel steeds binnenshuis te blijven wanneer hem een foto wordt voorgelegd van H. D. M.. Voorts acht de Raad het niet aannemelijk dat tweede verzoekende partij weliswaar enige kennis over de stad Jalalabad tentoonspreidt doch zich anderzijds de naam Hazrat Ali – een bijzonder bekend persoon in Jalalabad en door sommigen zelfs ‘the only power that really matters in Jalalabad’ genoemd – niet kan herinneren. Evenmin is het naar het oordeel van de Raad aanvaardbaar dat eerste verzoekende partij, die blijkens haar verklaringen heel haar leven in de stad Jalalabad woonachtig zou zijn geweest, niet kan toelichten hoe men haar huis kon bereiken van buiten de stad, zij de verschillende wijken rond de oude stad – waar zij woonde – niet kan noemen en zij zich evenmin namen van straten kan herinneren, zij niet kan duiden welke televisiezenders zij bekeek in Jalalabad, zij er niet in slaagt ook maar één enkele naam naar voren te brengen van een moslim met enig aanzien in Jalalabad en evenmin kan toelichten wie de positie van burgemeester in de stad heeft bekleed, zij voorts verkeerdelijk beweert dat de Taliban 20 of 21 jaar geleden de macht namen in Afghanistan, zij niet kan verduidelijken of hun problemen met de oud-gouverneurs H. Q. en H. D. M. ontstonden tijdens de Mudjahedin-periode dan wel in het Talibantijdperk, terwijl de oud-gouverneurs nochtans tijdens het Talibanregime Afghanistan ontvluchtten en dus geen enkele invloed hadden in de regio tijdens dat regime, en zij de dood van H. Q. verkeerdelijk situeert in de periode dat zij in de ‘daramsal’ woonachtig waren terwijl hij in werkelijkheid reeds in 2002 om het leven werd gebracht.

Het voorgaande laat niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers hun afkomst uit Jalalabad, noch aan de problemen die zich aldaar zouden hebben voorgedaan. In zoverre verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen zich op eenzijdige wijze beperken tot het vaststellen van zaken die zij inderdaad niet kennen wat betreft politieke figuren, zonder in rekening te brengen dat zij heel veel informatie kunnen geven over hun dagelijkse leven thuis en in de tempel en zij in dit verband onder meer verwijzen naar de kennis van tweede verzoekende partij van de Afghaanse kalender, zijn kennis van Jalalabad (hij herkent vlot foto's, personen enz.), zijn kennis van recente gebeurtenissen in Afghanistan enz. alsook naar het feit dat derde verzoekende partij van haar kant informatie kan geven over het leven in de tempel en wie er de belangrijke personen waren, benadrukt de Raad dat de motiveringsplicht niet vereist dat alle elementen van het administratief dossier en in het bijzonder de elementen in het voordeel van de asielzoeker in de bestreden beslissing moeten worden opgenomen. De motiveringsplicht vereist enkel dat de beslissing, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, met draagkrachtige motieven wordt omkleed. Het verwijt dat geen rekening werd gehouden met de informatie die zij wél konden verschaffen mist overigens feitelijke grondslag. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers dat dienaangaande uitdrukkelijk wordt gesteld *“Dat u enige kennis over de stad Jalalabad*

beschikt, zoals blijkt tijdens het gehoor, kan dan ook niet anders dan verwondering wekken. U stelt immers dat u de laatste zestien jaar lang (afgezien van het brengen van voedsel aan uw vader) uw huis niet mocht verlaten van uw ouders en uw broer (CGVS p.4) en u zelfs nooit naar de dharamsal ging (CGVS p.3). Bij de wijze waarop u bepaalde kennis van Jalalabad heeft verworven, kunnen dan ook vraagtekens worden geplaatst. Wat uw kennis van Jalalabad betreft, dient overigens te worden opgemerkt dat het uitermate opmerkelijk is dat, wanneer u gevraagd wordt of u al gehoord heeft van H.(...) A.(...), u niet verder komt dan: "Misschien, kan me niet herinneren" (CGVS p.8). Nochtans is dit een bijzonder bekend persoon in Jalalabad, sommige bronnen noemen hem zelfs "the only power that really matters in Jalalabad." en "Hoewel uzelf op bepaalde vragen die tijdens het gehoor werden gesteld wél de juiste antwoorden kon geven (bv. vertegenwoordigers van uw gemeenschap, p. 5) mag uw onwetendheid aangaande bepaalde zaken erg verrassen. Door het gebrek aan evenwicht tussen de zaken die u wel meende te kennen en lagervermelde bevindingen laat u een ingestudeerde indruk na die de reeds geuite twijfel omtrent jullie leefsituatie en herkomst bevestigen. (...) U noemt verder wel een aantal vertegenwoordigers van uw gemeenschap maar als het CGVS u zelf enkele namen van vertegenwoordigers voorschotelt van de Sikh en Hindu gemeenschappen, zoals Gangaram en Perbajeh Singh, blijkt u die niet te kennen. Het parlementslid Anar Kali Honaryar linkt u dan weer aan uw eigen stad Jalalabad hoewel zij alleen met de stad Kabul in verband kan worden gebracht. Ook hiermee legt u de nadruk op het ingestudeerde karakter van uw asielaanvraag." In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift werd dus wel degelijk rekening gehouden met de correcte informatie die verzoekers verschaften over Jalalabad en de gemeenschap waartoe zij behoren doch werd op goede gronden geconcludeerd dat deze niet opweegt tegen de talrijke onwetendheden en lacunes in hun kennis. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de kennis van tweede verzoekende partij van de Afghaanse kalender, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat zowel tweede als derde verzoekende partij hun huwelijksdatum perfect in de Gregoriaanse kalender weten te situeren maar deze niet kennen volgens de in Afghanistan gangbare tijdsrekening, vaststelling die in het verzoekschrift overigens niet wordt betwist, laat staan ontkracht. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat het geheel van de in de bestreden beslissingen opgenomen elementen genoegzaam aantonen dat verzoekers' verklaringen aangaande hun beweerd afkomst uit en verblijf in Jalalabad, provincie Nangarhar, Afghanistan niet geloofwaardig zijn. Dienvolgens is ook de verwijzing in voorliggend verzoekschrift naar diverse rapporten betreffende de discriminatie van Sikhs in Afghanistan niet dienend.

3.5. Verzoekers' algehele geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat zij vage verklaringen afleggen met betrekking tot hun reisroute en niet in staat blijken enig detail of bijzonderheid te geven betreffende de door hen gebruikte reisdocumenten, behoudens dat deze een groene kleur hadden (verklaringen DVZ, vraag 33), hetgeen onaanvaardbaar is en wijst op een gebrek aan medewerking. Immers, de Raad is van oordeel dat van een vluchteling die met het vliegtuig reist, al dan niet bijgestaan door een smokkelaar, mag verwacht worden dat hij/zij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en de gevolgde route, gelet op de kans die hij/zij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn/haar identiteit en zijn reisdoel. Naar het oordeel van de Raad is het ondenkbaar dat verzoekers internationale vluchten hebben kunnen nemen zonder een identiteitsdocument van dichtbij te hebben gezien en doet het gegeven dat verzoekers allerminst geloofwaardige verklaringen weten af te leggen over hun reisweg tot België sterk twijfelen aan hun verklaarde beginpunt en de wijze waarop zij tot België reisden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers minstens in het bezit moeten zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa zijn aangekomen. Zij kunnen echter geen reisbescheiden voorleggen en maken aldus op vrijwillige wijze iedere controle van hun reisweg onmogelijk.

3.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen volgt.

3.6.2. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken en zij verwijzen in dit verband naar artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Genoemd artikel luidt als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Kinderrechtenverdrag blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen *“self executing”* zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1568/1, 24-25).

Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen invoeren. De Raad wijst er in deze nog op dat de commissaris-generaal slechts gemachtigd een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag.

3.6.3. In de mate verzoekers menen dat de bestreden beslissingen zich dienden uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan voor elk lid van de familie en niet enkel over toekenning van internationale bescherming voor de ouders, zij aanvoeren dat het evident is dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze wordt onderzocht wanneer het gaat om een volwassene dan wanneer het een kind betreft, zij in dit opzicht stellen dat het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, zoals toegang tot school, medische hulp, ... van dien aard is dat het kwetsbare groepen blootstelt aan een ernstig risico op een schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit en zij in dit verband verwijzen de artikelen 2 (recht op leven), 3 (recht op menselijke integriteit) en 14 (recht op onderwijs) van het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad vooreerst dat de moeilijke situatie waaraan terugkerende asielzoekers op het vlak van onderwijs en gezondheidszorg zouden blootstaan, naar het oordeel van de Raad niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met een ‘onmenselijke of vernederende behandeling’ zoals gespecificeerd door artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Verzoekers voeren in onderhavig verzoekschrift overigens geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar en het citeren uit rapporten van Amnesty International en UNICEF kan immers niet volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken dat ook in casu concreet aangetoond dient te worden.

Mede gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekers geenszins een schending van artikel 2 van Het Europees Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan. Zij verwijzen louter naar cijfers van Amnesty International en UNICEF waaruit blijkt dat de graad van kindersterfte in Afghanistan bijzonder hoog is, doch tonen hiermee geen concreet risico voor hun eigen kinderen aan. Dezelfde

redenering kan worden gevolgd wat betreft de aangevoerde schending van artikel 14 van het Handvest. Ook hier halen verzoekers slechts cijfers aan van UNICEF, doch hieruit blijkt enkel dat de scholingsgraad bij Afghaanse kinderen laag is. Tweede en derde verzoekende partij brengen echter geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hun kinderen in geval van terugkeer naar Afghanistan geen onderwijs zouden kunnen genieten. Integendeel, derde verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor uitdrukkelijk dat er scholen zijn waar kinderen van Hindoes en Sikhs lessen kunnen volgen (gehoor CGVS, p. 2). Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke manier de bestreden beslissingen een schending kunnen uitmaken van het “recht op leven” of van het “recht op onderwijs”.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers geen enkel medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat een van hen of de dochter van tweede en derde verzoekende partij medische problemen zou hebben waarvoor een specifieke behandeling vereist is, stelt de Raad vast dat verzoekers niet verder komen dan het uiten van een aantal blote beweringen waar zij in het verzoekschrift stellen dat er in Afghanistan een gebrek is aan medische en sociale structuren. Een schending van artikel 3 van het Handvest kan derhalve niet worden aangenomen. Daarenboven wordt niet aangetoond dat de medische problemen van eerste verzoekende partij verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Zij dient zich voor de beoordeling van de medische elementen dan ook te richten tot de daartoe geëigende procedure, zijnde een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.6.4. Waar verzoekers tot slot aanvoeren dat niet werd onderzocht of zij in aanmerking komen voor toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut, dient de Raad vast te stellen dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen besloten heeft tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Zo wordt in de bestreden beslissingen op omstandige wijze uiteengezet waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' afkomst uit Jalalabad, noch aan de vervolgingsfeiten die zich er zouden hebben voorgedaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

3.7. In acht genomen het geheel van bovenstaande overwegingen, besluit de Raad dat verzoekers frauduleuze verklaringen afleggen met betrekking tot hun afkomst en zij aldus de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachten te misleiden. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat zij niet tegemoetkomen aan de op hen rustende plicht tot medewerking. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoekers geen duidelijkheid scheppen over hun verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stellen zij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid hun beschermingsnood correct te beoordelen.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissingen kunnen de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering in de bestreden beslissingen met betrekking tot deze stukken niet betwisten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ingediende stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.8. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers niet aantonen dat zij zich in dezelfde of een gelijkaardige situatie bevinden als de familie waarvan sprake en elke asielaanvraag of vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus hoe dan ook op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, kan dan ook niet

worden ingezien op welke wijze de parlementaire vraag aangaande de familie Lal – stuk welk als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd – dienend is voor de beoordeling van hun asielaanvraag.

3.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers – met inbegrip van verzoekers hun verklaringen –, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en dat op basis van deze gegevens in alle redelijkheid werd geconcludeerd dat verzoekers er niet in slagen een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen aangezien zij hun verklaarde verblijf in Jalalabad, Afghanistan niet aannemelijk hebben gemaakt, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS